

De eerstgeborene uit de dood

Deel 1 & 2

R. Baruch, PhD

De eerstgeborene uit de dood: deel 1

Wat gebeurt er met een persoon als hij of zij sterft? Dat is een zeer belangrijke vraag en de Bijbel spreekt op een zeer heldere wijze over dit onderwerp. In dit artikel zullen we een korte, maar uitgebreide blik werpen op wat de Schrift over dit onderwerp zegt.

De dood wordt voor het eerst genoemd in Genesis. G-d informeerde Adam en Eva (Chavah in het Hebreeuws) dat als iemand Zijn instructies niet gehoorzaamt en eet van de vrucht (van de boom van kennis van goed en kwaad), dan zouden ze sterven (zie Gen. 2:17). Het is belangrijk om op te merken dat G-d zei: "...want op de dag dat je ervan eet, zul je zeker sterven." Wat bedoelde G'd?

Er zijn een paar interpretaties. De eerste is dat op de dag dat Adam en Eva van de vrucht aten, hun lichaam vatbaar werd voor ziekte, ouderdom en levensduur. Onze lichamen die bedoeld waren om eeuwig te zijn en nu tot een einde kwam. En hoewel dit één van de gevolgen was van de ongehoorzaamheid (zonde) van Adam en Eva, heeft de volgende interpretatie de voorkeur. Deze interpretatie zegt dat de zonde van Adam en Eva ervoor zorgde dat hun relatie met G-d veranderde; wat zichtbaar werd in dat G-d ze uit de Hof wierp (zie Gen. 3:23). Daarom kan men de dood definiëren als een scheiding tussen mens en G-d veroorzaakt door zonde.

Deze **verbroken relatie** kan alleen worden hersteld door een proces dat in de Schrift bekend staat als "verlossing". Over verlossing wordt verderop in dit artikel meer verteld, maar voor nu zullen we onze focus op het onderwerp 'de dood'.

Een zorgvuldige studie van de Schrift onthult dat, hoewel G-d niet verandert, ontstaan er veranderingen in hetgeen G-d aan de mens bekendmaakt en ontstaat er verandering in de verhouding tussen G-d en mens. Deze veranderingen zijn zichtbaar in bijvoorbeeld Rom. 5:13: "Want totdat de Wet (werd gegeven) was de zonde in de wereld: maar de zonde wordt niet toegerekend als er geen wet is". Dus... hoewel G-d niet veranderd, ontstaan er veranderingen in hetgeen G-d bekend maakt en in de verhouding tussen G-d en mens. Daarom openbaart de Schrift een andere realiteit voor de mens voordat de Thora werd gegeven en nadat de Thora was gegeven.

Als we kijken naar wat de Schrift zegt over de plaats die '**sheool**' wordt genoemd. In het Oude Testament vertegenwoordigt het Hebreeuwse woord 'sheool' de plaats waar de doden neerdaalden, het dodenrijk. (Het is belangrijk om te weten dat alleen de ziel van de dode persoon naar sheool, het dodenrijk, afdaalt). Het woord komt 65 keer voor in de Bijbel en in het boek Psalmen komt dit woord overeen met woorden als: graf, put, hel en dergelijke. In het Nieuwe Testament leert men meer over deze plaats. Daar leert men dat er in sheool als het ware **twee compartimenten** zijn. De ene heet **Abrahams boezem** en de andere heet **Hades**. Jezus zelf sprak over sheool in Lukas 16 wanneer Hij vertelt over de "Rijke man en Lazarus". Het is belangrijk om op te weten dat dit verhaal geen gelijkenis was. Jezus onthult dat de zintuigen van deze mannen volledig functioneerden in sheool; ze zagen, spraken en al hun zintuigen waren actief terwijl ze in sheool waren (zie Lukas 16:19-31).

Waarom waren er twee afdelingen in sheool? De eerste, Abrahams boezem, was waar de **gelovige** in G-d, heen gingen toen ze stierven. Het werd Abrahams boezem genoemd, omdat

Abraham in de Schrift bekend stond als een man van geloof. Wat voor soort geloof moest iemand hebben om naar deze plaats te gaan als hij of zij stierf? Het antwoord is, geloof hebben in G-d's belofte van een Verlosser, d.w.z. de Messias, zoals de beloften gegeven aan Abraham. Petrus sprak ook over sheool in zijn eerste brief. De context van deze passage is uiterst belangrijk. Wanneer Petrus spreekt over de dood van Messiah, spreekt hij over hoe Jezus afdaalde naar sheool en verkondigde aan geesten in de gevangenis (zie 1Petrus 3:19). Dit vers maakt duidelijk dat degenen die stierven vóór de opstanding van de Messias naar sheool afdaalden. Degenen die geloofden dat G-d Zijn belofte aan de verlossing van de mensheid, door de Messias zou vervullen, gingen naar de boezem van Abraham, terwijl degenen die deze belofte verwierpen en geen hoop hadden op de komst van de Messias naar de hel/Hades (Hebreeuws Gehinom) gingen.

Het vers zegt dat de Jezus verkondigde aan geesten in de gevangenis. Dit betekent dat Hij hun **bevestigde waarom ze daar waren**. Hoe zit het met degenen in Abrahams boezem? De brief aan de Efeziërs beantwoordt deze vraag. In hoofdstuk vier spreekt Paulus over de hemelvaart van de Messias. Hij zegt dat, voor Zijn hemelvaart, Jezus eerst afdaalde naar de lagere delen van de aarde (sheool). Hiervoor waren twee doelen. De eerste was om aan de ongelovigen te verkondigen waarom ze in Gehenna¹ waren (zoals we al hebben besproken); het tweede doel was om "gevangen, gevangen te nemen" (zie Efeziërs 4:8-9). Wat betekent deze uitdrukking, om "gevangen, gevangen te nemen"?

Het evangelie van Matteüs beantwoordt deze vraag. In hoofdstuk 27 van Matteüs spreekt de auteur over de exacte tijd dat Jezus stierf aan de boom. Ons is verteld,

"En zie, het voorhangsel van de tempel scheurde van boven naar beneden in tweeën, de aarde beefde, en veel van de lichamen van de heiligen die sliepen stonden op; ze kwamen uit de graven na Zijn opstanding, en ging naar de Heilige Stad (Jeruzalem), en verscheen aan velen." **(Mt. 27:51-53).**

Deze verzen staan boordevol essentiële informatie om de lezer te helpen begrijpen wat G-d onthult aan de mens over de dood. Ten eerste leert men dat, hoewel de ziel van een gestorven persoon naar sheool afdaalt, het lichaam op aarde blijft en wordt begraven. De dood is precies dat; de scheiding van de ziel van het lichaam. Terwijl het lichaam uiteenvalt en tot stof terugkeert, blijft de ziel onveranderd, maar is zij gelimiteerd tot sheool.

Zoals eerder is gezegd toen Jezus stierf, daalde Hij af naar de lagere delen van de aarde, d.w.z. sheool, en nam diegene in Abrahams schoot gevangen; dat wil zeggen dat Hij openbaarde dat Hij de beloofde Verlosser was; en zoals Matteüs zegt in hoofdstuk 27 nadat Jezus uit de dood was opgestaan, deden de opgestane heiligen (die eerst in Abrahams schoot waren) dat ook. Omdat Jezus de boezem van Abraham heeft geleegd, zijn er vandaag geen zielen meer. Wanneer een gelovige vandaag sterft, stijgt hij op om onmiddellijk in de aanwezigheid van Messias Jezus te zijn.

Paulus kondigt dit aan als hij zegt: "We hebben goede moed, ook al zouden we ons lichaam liever verlaten om zo voor altijd aanwezig te zijn bij de Heere" **(2 Kor.5:8)**. De context van dit vers is erg belangrijk, omdat er een discussie plaats vindt over de dood. Het is interessant dat

¹ Plaats van kwelling, pijn, lijden, ellende, onaangenaheid, straf.

de nadruk ligt op de ziel van de persoon. De uiteenzetting zegt dat als onze aardse woning, d.w.z. het lichaam, wordt vernietigd, we een eeuwige woning in de hemel zullen hebben (zie 2 Kor. 5:1). Als een gelovige onmiddellijk naar de hemel gaat als hij sterft, waar spreekt Paulus dan over in Eerste Thessalonicenzen hoofdstuk vier?

In dit hoofdstuk gebruikt Paulus de uitdrukking "**zij die slapen**". Het is duidelijk dat Paulus, net als de Messias zelf, spreekt over degenen die dood zijn. Er is een tendens in de Bijbel om te verwijzen naar degenen die zijn gestorven als louter slapend. De reden hiervoor is om de opstanding te benadrukken. Op dezelfde manier dat iemand die slaapt zal ontwaken, zo ook de doden. Daniël zegt: "En velen die slapen in het stof van de aarde zullen opstaan; sommigen tot eeuwig leven, en sommigen tot schande en eeuwige verachting." (**Daniël 12:2**). De fout die veel mensen maken, is te geloven dat het woord 'slapen' wordt gebruikt om een toestand van bewusteloosheid over te brengen. Dit is niet het geval. Zoals we hebben besproken, denken, zien, voelen en communiceren degenen mensen die zich in sheool bevinden.

Paulus spreekt over een specifieke gebeurtenis in dit vierde hoofdstuk van Eerste Thessalonicenzen. Om te begrijpen wat Paulus wil openbaren, moet men eerst goed opletten met wie hij spreekt; nieuwe gelovigen die onderwezen moeten worden over enkele implicaties van hun geloof. Paulus richt zich op de toestand van degenen die in het geloof zijn gestorven. Paulus stelt dat de dierbaren van degenen die in het geloof zijn gestorven, niet bedreefd hoeven te zijn (zie vers 13). Hij zegt in het volgende vers: "Want aangezien wij geloven dat Jezus stierf en weer opstond, zo zullen ook zij die in Jezus slapen, G-d met Zich meebrengen." (**1 Thess. 4:14**) Let alstublieft goed op de zin "... zal G-d met zich meebrengen." Dit betekent dat er een tijd komt dat Jezus en degenen die in het geloof zijn gestorven, samen zullen komen om iets te doen.

Waarom is dit? Om de belofte te ontvangen van een nieuw lichaam, een geestelijk lichaam. Paulus schrijft over dit nieuwe geestelijke lichaam in 1 Kor. 15:35 tot het einde van het hoofdstuk. Een van de vragen die hij behandelt is wanneer men dit geestelijke lichaam zal ontvangen? Paulus antwoordt, "*Zie, ik toon je een mysterie; we zullen niet allemaal slapen (sterven), maar we zullen allemaal worden veranderd. In een oogwenk, bij de laatste bazuin; want de bazuin zal klinken, en de doden zullen worden opgewekt met een onvergankelijk lichaam, en wij (zij die nog in leven zijn) zullen ook veranderd worden*" (**1 Kor. 15:51-52**).

Dit is dezelfde gebeurtenis waar Paulus over schrijft in 1 Thessalonicenzen hoofdstuk 4, "*Want aangezien wij geloven dat Jezus stierf en weer opstond, zo zal G-d op dezelfde wijze hen die in Jezus ontslapen zijn, terugbrengen met Hem. Want dit zeggen wij u met een Woord van de Heere, dat wij die leven zullen overblijven tot de komst van de Heere, de ontslapende beslist niet zullen voorgaan, want de Heer Zelf zal uit de hemel neerdalen met een geroep, met de stem van de aartsengel en met de bazuin van G-d; en de doden in de Messias zullen eerst opstaan, dan zullen wij, die nog in leven zijn, samen met hen in de wolken worden opgenomen om de H-r te ontmoeten in de lucht: en zo zullen we voor altijd bij de H-r zijn.*" (**1 Thess. 4:14-17**).

Daarom kan men het volgende concluderen: Nadat Jezus 'gevangen heeft gevangen genomen' en Abrahams boezem heeft geleegd, zijn er nu twee mogelijke locaties voor de zielen van degenen die sterven. Deze **twee mogelijkheden** zijn de **hel of de hemel**. Degenen die omkomen zonder het juiste geloof in de Messias en Zijn verlossingswerk, gaan met hun ziel

naar de hel, terwijl degenen die in het evangelie hebben geloofd, hun ziel gaat onmiddellijk naar Jezus.

Daarom zijn er **drie plaatsen waar zielen kunnen zijn**. De eerste is in het lichaam van iemand die op aarde leeft, de tweede is in de hel en de derde is bij de Messias.

Het boek Openbaring spreekt duidelijk over deze waarheid. Als we in hoofdstuk vijf over de boekrol spreken, wordt de lezer verteld dat niemand (behalve de Messias zelf) het waard is om de zegels te verbreken en de boekrol te lezen, "En geen mens in de hemel, of op aarde, noch onder de aarde was in staat de boekrol te openen of er zelfs maar naar te kijken" (Openb. 5:3). Dit vers maakt zeer duidelijk dat er mensen zijn in de hemel en op aarde en onder de aarde (hel).

Johannes, de schrijver van het boek Openbaring, gebruikt het woord 'mens' niet om naar het lichaam te verwijzen, maar eerder naar de ziel. 1 Korintiërs 15 en 1 Thessalonicenzen 4 spreken over een tijd waarin de Messias, met degenen wiens zielen met Hem in de hemel zijn de gelovigen die dan nog op de aarde zijn, zullen ontmoeten in de lucht; met het doel een **nieuw lichaam** te ontvangen, een geestelijk lichaam. Met andere woorden, de Messias zal de hemel verlaten en in de lucht verschijnen met de zielen van de gelovigen die in geloof stierven. Op dit moment zullen de graven van de gelovigen zich openen, Op dezelfde manier als wat we zagen in Mattheüs 27:51, "*... en veel van de lichamen van de heiligen die sliepen, stonden op; ze kwamen uit de graven na Zijn opstanding...*"

Het verschil hier is dat de graven zullen open gaan, maar de overblijfselen (stof) zullen in een oogwenk worden getransformeerd in een nieuw spiritueel lichaam dat in de lucht zal worden herenigd met de ziel. Dan zullen onmiddellijk daarna degenen die nog op aarde leven naar de hemel opstijgen, hun huidige lichamen zullen worden veranderd en ook zij zullen een spiritueel lichaam ontvangen.

Deze gebeurtenis is geen ontwaken van degenen die in hun graven liggen, in een soort van "zielenslaap", maar zoals Paulus benadrukt, een tijd waarin dat wat vergankelijk is (ons vlees) zal worden getransformeerd in onvergankelijk (het nieuwe spirituele lichaam). Dit zal dienen als een getuigenis voor degenen die op aarde zijn achtergebleven.

Voordat dit artikel wordt afgesloten, zullen we een paar Schriftgedeelten bekijken die tegenstrijdige informatie lijken te bieden. Sommigen hebben gezegd dat de Bijbel zegt dat er geen echte verschil is tussen wanneer een mens sterft of wanneer een dier sterft. Ze bieden Prediker 3 aan, "Ik zei in mijn hart met betrekking tot de spraak van mensen, dat G'D hun duidelijk zou maken dat ze als beesten zijn. Wat de mens gebeurt, gebeurt een dier, het is hetzelfde; het gebeurt iedereen. Er is geen voordeel van de mens boven dat van een bees! Want alles is ijdelheid! Alles gaat naar één plaats, alles was uit het stof, en alles keert terug tot stof. Wie weet stijgt een geest van een mens op en daalt de geest van een beest neer naar de aarde? (Prediker 3:18-21).

De fout die vaak wordt gemaakt bij het citeren van deze passage is dat de lezer geen aandacht schenkt aan de fase "betreffende de spraak van mensen". De mening die in dit gedeelte van de Schrift wordt geuit, is niet de waarheid van G-d, maar, het is duidelijk gezegd, de mening van mensen. De King James Version vertaalt deze uitdrukking "de nalatenschap van de zonen der

mensen", maar de uitdrukking die wordt gebruikt is het Hebreeuws: דברת בני אדם. Verder staat in de tekst "dat de mens geen voordeel heeft boven een beest" en dat "alles ijdelheid is". Er is zeker niemand vandaag de dag die in de Ware G-d gelooft en zegt dat alles zinloos is en dat de mens geen enkel voordeel heeft ten opzichte van dieren. Degenen die geloven in "zielenslaap", een toestand van geestelijk onbewustheid van de ziel tot de opstanding, wijzen vaak op Prediker 9:5 en citeren "De levenden weten dat ze zullen sterven, maar de doden weten niets." Ze zeggen: "Hier is het bewijs, als iemand dood is, hebben ze geen kennis, het is alsof ze slapen." Het probleem met hun bewering is dat ze niet het hele vers citeren, noch de context begrijpen. Als je de verzen rond dit citaat leest, is het duidelijk dat het belangrijkste idee **hoop** is. Als iemand leeft, is er een kans om zich te bekeren en het juiste te doen, maar nadat iemand sterft heeft hij geen mogelijkheid om te veranderen, zijn lot is bezegeld.

Prediker 9:5 leest eigenlijk, "Voor degenen die leven weten dat ze zullen sterven, en de doden weten niets, en ze hebben geen beloning voor hun geheugen is vergeten." Dit vers zegt niet dat iemand die is gestorven het vermogen om te denken heeft verloren. Maar wanneer Jona de profeet sterft en afdaalt naar sheool (zie Jona 2:2, in KJV vertaald als 'hel') blijft hij bidden. Het punt dat Prediker 9:5 maakt, is dat zulke mensen in sheool geen enkele kennis hebben van wat er gaande is in de wereld van de levenden. Degenen in sheool zijn afgesneden van wat de rabbijnen de 'wereld van doen' noemen.

De uitdrukking wijst erop dat iemand op aarde de mogelijkheid heeft om de geboden te doen, maar nadat hij sterft is die kans voorbij. Dit is waarom de tekst zegt dat "...ze geen beloning meer hebben...". Vaak betekent het woord dat vertaald is met "beloning" of "loon/ uitbetaling". Het vers eindigt met de zin: "... **want hun herinnering is vergeten.**" Deze uitdrukking is om te benadrukken dat de doden zijn afgesneden van het land van de levenden.

Als iemand doorgaat met lezen in het volgende vers, zou hij de zin vinden: "...noch hebben zij (de doden) enig deel meer... in wat er onder de zon wordt gedaan." Een ander vers dat vaak wordt gebruikt om te zeggen dat de doden in een staat van bewusteloosheid zijn, is Psalm 88:11/12 "Zal Uw barmhartigheid worden verkondigd in het graf en Uw trouw in de plaats van vernietiging?" Deze psalm is geschreven door een man die volgens de meeste commentatoren lepra heeft. Hij is afgesneden van familie en vrienden en is gedwongen om op het kerkhof te wonen vanwege zijn staat van besmetting. Deze man, He'man genaamd, stelt gewoon vragen, geen theologische standpunten. Hij weet het antwoord op dergelijke vragen niet. Het is het meest significant dat men in de volgende Psalm verzen leest als: *"En mijn barmhartigheid zal ik niet van hem wegnemen, noch zal ik toestaan dat mijn trouw bezwijkt. Mijn verbond zal ik niet verbreken nog de woorden die ik heb gesproken veranderen. Ik heb gezworen in heiligheid, dat ik niet zal liegen tegen David."* (Psalm 89:33-36).

Het is geen toeval dat David in deze passage wordt genoemd. De naam David verwijst vaak naar de beloften van de Messias. Het is door Zijn beloften dat Paulus in Romeinen hoofdstuk acht kon verkondigen dat niets, inclusief de dood, de gelovige zou kunnen scheiden van de Liefde van G-d, die in Messias onze Heer is.

Sommigen zullen zeggen: "Hoe zit het met Psalm 115:17, die zegt: 'De doden zullen de HEER niet prijzen, noch allen die (in) stilte neerdalen.'?" Dit vers spreekt over degenen die geestelijk dood zijn. Want waarom zou anders het volgende vers lezen, "Maar we zullen de Heer van nu

en voor altijd loven Halleluja." Hoe zouden degenen die Psalm 115:17 interpreteren in de zin van de doden G-d niet kunnen prijzen, reageren op Psalm 23:6, "... en voor altijd in het Huis van de Heer zullen wonen."? Als iemand met G-d in Zijn Huis aanwezig is, zal deze Hem zeker aanbidden. Ten slotte, er zijn mensen die zich afvragen of Jezus de Eerstgeborene van de doden is. Dit is een belangrijke titel en zal het onderwerp zijn van deel II in onze discussie.

De eerstgeborene uit de dood: Deel 2

De Bijbel stelt op verschillende plaatsen dat Messias Jezus de Eerstgeborene uit de dood is. Wat betekent deze zin precies? Er zijn sommigen die zeggen dat hoewel anderen uit de dood werden opgewekt, ze uiteindelijk allemaal weer stierven; zoals Lazarus, de zoon van de weduwe, enz.; daarom was Jezus de eerste die uit de dood opstond om nooit meer de dood te proeven. Hoewel dit waar is, is deze uitdrukking veel meer betrokken dan dit.

In het vorige artikel hebben we Bijbels laten zien dat de leer van "zielenslaap" dwalend is en nadat Jezus Abrahams boezem in sheool had geleegd, zijn er slechts twee mogelijkheden voor de doden. De eerste is in de hel en de tweede is om bij Jezus in de hemel te zijn. Op beide plaatsen is er een bewustzijn. De term "**eerstgeborene**" is een technische term in het jodendom. Het verwijst niet naar zomaar een kind dat eerst uit een stel ouders wordt geboren. De eerstgeborene moest een man zijn; dus als eerst een dochter werd geboren, zou die familie geen eerstgeborene hebben. De Bijbel maakt duidelijk dat deze term **meer een recht of voorrecht is dan een beschrijving van een geboortevolgorde**. We kennen allemaal het verhaal van hoe Esau dit recht aan Jacob verkocht en hoe Ruben hetzelfde verbeurde aan de zoon van Jozef (zie 1 Kronieken 5:1). Dus nogmaals, wat betekent de term "eerstgeborene" en waarom werd deze op Jezus toegepast?

De eerste gedachte die in iemands geest moet komen wanneer de term "eerstgeborene" wordt gebruikt, is **erfgenaam**. Dit is het fundamentele idee van het recht zelf: de eerstgeborene zou een dubbel deel van de nalatenschap van zijn vader ontvangen (**Deut. 21:17**). Wat heeft dit concept met de Messias te maken?

Laten we naar Kolossenzen 1:15 kijken om deze vraag te helpen beantwoorden. "En Hij (Messias Jezus) is het beeld van de onzichtbare G-d, Eerstgeborene van de hele schepping" Wat onthult dit vers? Die **Messias Jezus zal de hele schepping erven**. Dit idee van erven en het doel dat er inherent aan is, wordt duidelijker wanneer men een soortgelijke tekst beschouwt, "*En van Messias Jezus, de Getrouwe Getuige, de Eerstgeborene van de doden en de Heerser van de koningen der aarde, want Hij is Degene die ons heeft liefgehad en ons van onze zonden heeft bevrijd in Zijn bloed.*" (**Openb. 1:5**).

Wanneer Jezus de Eerstgeborene van de doden wordt genoemd, instrueert de zin de lezer dat Hij niet alleen de hele schepping zal erven, maar dat **Hij ook over de hele schepping zal heersen**/regeren; door Zijn dood, die Hij vrijelijk heeft gekozen. Daarom heeft Hij het recht gekregen om de Naam te krijgen die boven alle namen is en waarvoor elke knie zich zal buigen en elke tong zal belijden (**Filippenzen 2:8-11**).

Deze passage laat zien dat Jezus, die eeuwig natuur van G-d heeft/is, d.w.z. goddelijk (zie Filippenzen 2:6), vernederde Zichzelf en ontving (erfde) het recht om over de hele schepping te heersen.

Het is geen toeval dat zij die in Jezus geloven ook eerstgeborene worden genoemd, "Aan de vergadering en de gemeente van de eerstgeborenen die in de hemelen op geschreven zijn,..." (Hebreeën 12:23a). Dit vers verklaart dat gelovigen **het recht zullen erven om voor eeuwig in het Koninkrijk van G-d te leven**. Niet alleen zullen de volgelingen van de Messias

in het Koninkrijk zijn, maar we zullen ook **delen in een deel van de heerschappij van de Messias**. "... ze leefden en regeerden duizend jaar met de Messias." (Rev.20:4b).

Daarom benadrukt het gebruik van de uitdrukking "Eerstgeborene uit de doden" met betrekking tot de Messias Zijn gezag en relatie met al degenen die zijn gestorven. Welk type dood wordt hier bedoeld? Hetzelfde type dood, waarnaar in Romeinen 6 wordt verwezen, "*Weet u niet dat wij allen die werden gedoopt in Messias Jezus, dat wij in Zijn dood werden ondergedompeld. We doopten met Hem in een onderdompeling van de dood.*" (Rom. 6:3-4a).

En waarom waren we met Hem verenigd in de gelijkenis van Zijn dood? "... opdat wij ook in het nieuwe leven zouden wandelen." (Rom.6:4b).

Hoe ziet dit "nieuwe leven" eruit? Wat is zijn karakter? Het is het leven van Jezus dat we geroepen zijn om te omarmen; het is Zijn karakter dat ons karakter moet worden. Daarom leert het feit dat de term "eerstgeborene" wordt gebruikt voor de Messias en Zijn volgelingen, dat er een eenheid zou moeten zijn tussen Hem en ons, in elk aspect van het leven. Als gelovigen is dit onze Bijbelse bestemming.

Het is jammer dat er gelovigen zijn die zich maar al te vaak concentreert op wat Hij voor hen kan doen; in plaats van hoe iemand G-d kan dienen en het werk van het Koninkrijk kan voortzetten. Het concept van de "eerstgeborene" is gerelateerd aan het Koninkrijk. Hoezo dat? Het Koninkrijk vertegenwoordigt een nieuwe realiteit, die in alle opzichten superieur aan de wereld waarin we ons nu bevinden. Dit idee van superioriteit wordt gezien in de term "eerstgeborene" in het volgende vers, "*Hij (Messias) is het hoofd van het lichaam - dat is de gemeente. Hij is het begin, de... Eerstgeborene uit de doden, opdat Hij in alle dingen voorrang zou hebben.*" (Kol. 1:18).

Hoewel deze twee woorden zijn vertaald met twee heel verschillende woorden in het Engels, 'eerstgeborene' en 'superioriteit'; de twee Griekse woorden zijn inherent aan elkaar verwant: πρωτότοκος en πρωτεύων. Vandaar dat de Messias die in alle dingen superieur is, de gelovige roept om te delen in dezelfde kwaliteit van leven, d.w.z. Zijn leven. Het is dit Koninkrijks-leven waartoe de gelovigen geroepen is om het uit te leven in deze wereld. Het is deze kwaliteit van leven die superieur is aan het leven dat niet-gelovigen leiden, die ervoor zal zorgen dat de glorie van G-d gemanifesteerd wordt in de gelovige en door hem. Het is deze manifestatie die getuigt van de verandering die in de gelovige is voltrokken door middel van de evangelieboodschap.

Gerelateerd aan dit concept is ook het idee van overwinning. De term "eerstgeborene" houdt duidelijk verband met de opstanding. Zowel in het Jodendom als in het Nieuwe Verbond is gebaseerd op de opstanding en de van overwinning over de dood. Aangezien dood en zonde parallelle concepten zijn, wordt er verwezen naar een overwinning op zondig gedrag. Messias Jezus stierf als gevolg van zonde, maar niet Zijn zonden (aangezien Hij nooit enige zonde beging); eerder de zonden van de mensheid. **Toen Hij uit de dood opstond, demonstreerde Hij Zijn overwinning op de zonde, waarin de gelovige wordt geacht wordt te delen.** Het is deze zegevierende levensstijl (afgezien van zonde) die superieur is en wat de gelovige erft. Er is nog een term die verwijst naar dit soort leven; het is het eeuwige leven.

Het is verkeerd om te denken dat het ontvangen van eeuwig leven iets is dat de gelovige ontvangt nadat hij lichamelijk sterft. De gelovige ontvangt het eeuwige leven op het moment dat

hij het evangelie aanvaardt. Het concept van eeuwig houdt in dat er geen onderbrekingen zijn. Dat wil zeggen dat wanneer men begint het eeuwige leven te demonstreren, er geen onderbrekingen zijn van 'ziele slaap'; om vervolgens op een ander moment wakker te worden en verder te gaan met dit eeuwige leven.

In plaats daarvan **verandert de fysieke dood** alleen de **locatie** waar men een leven leidt dat gericht is op het dienen/aanbidden van de Levende G-d. Degenen die in de Messias zijn gestorven, zijn in de hemel G-d aan het aanbidden. Want men leest in het boek Openbaring over degenen die in de hemel waren en wachtten tot hun medegelovigen zich bij hen voegden (zie Openb. 6:10-11). Voor veel gelovigen is er een gebrek aan kennis van dit grote potentieel dat men nu heeft door Messias Jezus, om een zegevierend leven te beginnen en de opstandingskracht te beërven, om ons af te keren van de zonde en de grootheid van de Messias te omarmen, zodat we onze relatie met Hem kunnen demonstreren nu en voor altijd.